

MONOKgraphia : tanulmányok
Monok István 60. születésnapjára / szerk. Nyerges Judit, Verőcsek Attila, Zvara Edina. – [Budapest] : Kossuth, cop. 2016. – 847 p. : ill. ; 30 cm

ISBN 978-963-09-8702-8

Elektronikusan: <http://mek.oszk.hu/16200/16282/16282.pdf>

Tanulmányok Monok István hatvanadik születésnapjára

Közel négy évtizede, 1979-ben a Magyar Könyvtárosok Egyesülete könyv- és könyvtártörténeti – azóta megszűnt – bizottsága megkereste tagjait: jelöljék meg azt a tíz személyt, akinek a munkássága a magyar könyvtári életben szerintük a legkiemelkedőbb. Különösebb megkötést nem tartalmazott a felhívás, csak annyit kértek, hogy elhunytakat javasoljanak, vagyis lehetett említeni könyvtáralapítót, bibliográfust és természetesen könyvtárost is. (A felmérésről beszámolt *Somkuti Gabriella: Kik a magyar könyvtártörténet jeles alakjai?* címmel a Könyvtáros 3. számában.) A szakma összesen 92 személyt sorolt fel. A legtöbbször említettek: *Szabó Ervin, Kőhalmi Béla, Széchenyi Ferenc, Szinnyei József, Gulyás Pál, Sebestyén Géza, Szabó Károly, Fitz József, Petrik Géza, Kovács Máté*. Kétségtelenül meggyőző a névsor, és vitathatatlanul tanulságos lenne napjainkban megismételni az elemzést, amelyből kiderülne a szakma mai identitásképe, és az, hogy a felmérés óta elhunytak közül kiket sorol a hazai könyvtárosság hivatásunk legnagyobbjai közé, illetve kik azok, akik kiestek a figyelem fókuszából. Egy majdani, sok évtized múlva elvégzett közvélemény-kutatás eredményét persze fölötébb bajos most megjósolni; de nagy valószínűséggel kijelenthető, hogy a 2050–2060 körüli szakma a mostani pályatársak közül a hatvanadik születésnapját 2016-ban ünneplő *Monok Istvánt* a legjelesebbek között fogja számon tartani.

Kiemelkedő szakmai teljesítményt nyújtó tudós esetében a betöltött hatvan év furcsa érzéseket kelt a kortársban, amelyek a *már* és a *még* határozószókkal írhatók le. Már hatvan éves Monok István? – hüledezik, majd eredményeit, kiterjedt munkásságát, publikációinak számát felidézve azon csodálkozik, hogy még csak hatvan esztendő? Vitathatatlan, hogy a hatvanadik születésnapnak az életben önmagán túlmutató, szimbolikus jelentősége van, olyan életkor elérését jelzi, amikor az egyén többnyire már inkább az elért eredmények kiteljesítését tartja céljának, semmint új területek meghódítását. Természetesen akadnak szép számmal kivételek, amikor az illető új célokat és megoldandó feladatokat tűz maga elé. Monok István a kivételek közé tartozik: változatlan dinamizmussal és hatalmas munkabírással kutat, ír, publikál, tanít, szervez, vagyis változatlan intenzitással végzi feladatait. Publikációinak száma folyamatosan gyarapodik, az MTMT adatbázisának tanúsága szerint 2017. február 28-ig csaknem ezer, egészen pontosan 956 közleményt jelentetett meg.

Egy alkotó értelmiségi pálya három területen teljesezhet ki: a kutatásban, vagyis a tudomány művelésében, az oktatásban, a tudományos eredmények és módszerek átadásában a következő nemzedéknek és a kutatási

eredmények hasznosítását lehetővé tevő tudomány-szervezésben. Ritka, felettébb ritka, hogy valaki mind a három területen kiemelkedő eredményeket érjen el. Monok István közéjük tartozik.

Kutatóként a koraujkori olvasástörténetet új alapokra helyezte, és a hazai kutatást beleillesztette a nemzetközi trendekbe. Kutatói ars poeticája, hogy a nagyvonalú elméletek önmagukban mit sem érnek, ha nem a tények jelentik aranyfedezetüket. Ezért átgondolt és szervesen egymásra épülő alapkutatásokkal sokszorosára növelte szakterülete forrásbázisát. A kútfők pozitívista összegyűjtése és közreadása önmagában is jelentős tett, azonban a Kárpát-medence egészére vonatkozó tényanyag publikálását követően tanulmányok, monográfiák imponáló sorában dolgozta fel, rendszerezte az anyagot. Következtetései nyomán a hazai értelmiség és az arisztokrácia olvasmányműveltsége európai összefüggéseiben tárul az olvasó elé és meggyőzően bizonyítja, hogy a Mohácsot követő politikai katasztrófa ellenére a szellemi élet gazdagabb volt, mint korábban vélte a művelődéstörténeti szakirodalom. A hazai könyves infrastruktúra – könyvkereskedelem, könyvkiadás, nyomdászat – viszonylagos fejletlensége miatt a XVI–XVII. század értelmiségi vagy főrangú olvasója elsősorban külföldön szerezte be könyveit, és vált az európai művelődés egyenjogú tagjává. Kutatásainak köszönhetően a Mohács utáni koraujkori magyar könyvkultúra és nemzeti művelődés intézményrendszere vált jobban megismerhetővé és eredményei hozzájárultak (vagy remélhetően hozzájárulnak) egy egészségesebb, reálisabb nemzettudat kialakulásához.

Monok István a dolgok, jelenségek közötti összefüggéseket kutatja. A könyv- és olvasástörténet megalapozott véleménye szerint a tágran felfogott művelődéstörténet szerves része. Meggyőződéssel vallja, hogy a kutatásban is egymásra épülnek, egymást kiteljesítik a tudósi életművek. Az általa kidolgozott módszerek hazai előzményeként tartja számon *Kornis Gyula* (1885–1958, filozófus, kultúrpolitikus, az MTA tagja) munkásságát, illetve mesterei, *Klaniczay Tibor* és *Keserű Bálint* törekvéseit. Egyik írásában elődeiről az alábbiakat írta: „*Az a gondolat, amely Klaniczay Tibor és Keserű Bálint programjában fo-*

*galmazódott meg az 1980 körüli években, több tekintetben Kornisra köszön vissza. Feltárni, ki hol tanult egy adott korban. Középfokú iskolázás idején ki tanította. Aki tanította, hol járt felsőbb iskolába és kiktől tanult. Ő maga, ha tovább tanult, hol és kiktől tanult. Felmérni, melyik iskolában, milyen könyvek voltak a könyvtárban, amikor egy-egy alkotó – író, jogász, orvos stb. – ott tanult, mit olvasott tanulmányai idején és milyen könyvei voltak. A „szellemi erőter” az a koordináta rendszer, amelynek keretében a magyarországi alkotások megszülettek. Az oktatás-, a nevelés-, a könyv- és olvasmánytörténet művelődéstörténeté válik és az irodalomtörténet háttérévé.”***

A hazai előzmények mellett merített a nemzetközi, mindenekelőtt a francia könyv- és olvasástörténeti kutatásokból, és az, hogy a hazai közönség megismerkedhetett ezekkel a törekvésekkel, neki is köszönhető, hiszen a 2000-es évek elején kezdeményezte a standard könyves szakirodalom alapmunkáinak magyar fordítását és kiadását. Így láttak napvilágot *Fritz Funke* (Könyvismeret), *Lucien Febvre és Henri-Jean Martin* (A könyv születése), *Frédéric Barbier* (A könyv története; A modern Európa születése: Gutenberg Európája) című művei. Ugyanakkor nem csak a külhoni kutatási eredmények hazai recepcióját tartotta fontosnak: célul tűzte ki, hogy a nyugat számára a második világháború után mellőzött és elfelejtett Közép- és Kelet-Európa ismét bekerüljön az európai szellemi élet vérkeringésébe, ezért publikációnak tekintélyes része külföldi folyóiratokban látott napvilágot.

A Monok által felfogott művelődéstörténet egyúttal a „könyves emberek”, illetve a könyves intézmények története. Egyik tanulmányában fejtette ki az intézmények fontosságát a művelődés áthagyományozásának folyamatában: „*A hagyományok írásbeli rögzítése, a szövegek alkotása, azoknak sokszorosítása, elterjesztése, a szövegkorpusz felhalmozása és ennek megőrzése a nyugati kereszténységben egy számban folyamatosan bővülő csoport feladata, lehetősége, felelőssége és egyre inkább üzleti vállalkozása lett.*”*** Az általa művelt könyv- és olvasástörténet elsősorban ennek a csoportnak, a „könyves embereknek” az erudícióját vizsgálja.

* MONOK István: Magyar, művelődéstörténeti és lexikon = Történelmi Szemle, 2013. 4. sz. 657–665. p. https://tti.btk.mta.hu/images/kiadvanyok/folyoiratok/tsz/tsz2013_4/monok.pdf [2017. jún. 10.]

** A könyves kultúra a művelődéstörténeti alpművekben. In: Mérföldkövek a magyar művelődéstörténet-írásban. Tanulmányok. Szerk. Monok István. Budapest – Eger, 2015. 41–52. p.

Monok István szerepe és jelentősége a magyar felsőoktatásban is megkerülhetetlen. Szegeden, illetve Egerben megszervezte a régi könyves képzést, és a tanítványokat, későbbi munkatársait fokozatosan bevonta a kutatómunkába. Nagy formátumú oktató, igazi iskolateremtő mester, aki a nemzetközi akadémiai életben kivívott tekintélyét, kapcsolatrendszerét felhasználva egyenleti tanítványai pályáját és számos PhD értekezés témavezetőjeként szilárdan megalapozta a szakmai utánpótlást.

Monok István azonban nemcsak kiemelkedő kutató és professzor: tudományszervező, igazi menedzser-szemléletű vezető is, aki a nemzeti könyvtár főigazgatójaként új alapokra helyezte a bibliotéka működését. Lényegében vezetésével indult el az *Országos Széchényi Könyvtár* a digitális korszak felé vezető úton. Vagyis ízig-vérig történeti vénájú kutató létére volt, és van affinitása a könyvtári élet aktuális technológiai kérdéseinek megoldására. A korlátolt rosszindulat ugyan nem engedte végig vinni a megkezdett reformokat, de jelenlegi helyén, az *Akadémiai Könyvtár* élén is szükség van menedzseri adottságaira, képességeire. Felsorolni is nehéz volna a kezdeményezésére elindult könyves vállalkozásokat, kiadványokat, és ami szintén elismerésre méltó az, hogy képes volt az anyagi fedezetét is előteremteni a programoknak.

Ahogy kiemelkedő kutatók esetében természetes, kerek évfordulóik elérése alkalmából a pályatársak emlékkönyvet, *Festschriftet* tesznek közzé. A Monok István 60. születésnapja alkalmából közreadott kötet kiemelkedik a hasonló kiadványok sorából. Kiemelkedik egyrészt tartalmi gazdagsága, sokszínűsége és a közölt írások magas szakmai színvonala miatt, másrészt pedig nem mindennapi terjedelme (847 oldal) okán. A *Festschrift* egyébként elektronikus formában is hozzáférhető: <http://mek.oszk.hu/16200/16282/16282.pdf>.

A három szerkesztő, *Nyerges Judit*, *Verók Attila* és *Zvara Edina* rövid előszava után sorakoznak a *Köszöntők* című részben a laudációk: tizenhárom hazai és külföldi személy – *Géczi János*, *Jankovics József*, *Ötvös Péter*, *Frédéric Barbier*, *Farkas Gábor Farkas*, *Holl András*, *Dušan Katuščák*, *Kiss Barbara*, *Kis-Tóth Lajos*, *Mader Béla*, *Németh S. Katalin*, *Gernot Nussbächer* és *Csapó Mónika* – Monok Istvánt megszólító sorai olvashatók. A köszöntők műfaja változatos, akad verses, akad esszé, van szubjektív hangütésű, és van tárgyyszerű, gyakorlatilag tanulmány. Közös azonban bennük, hogy eleven vonásokkal járulnak hozzá az ünnepelembert és tudósi portréjának megrajzolásához.

A viszonylag rövid terjedelmű első rész után *Tanulmányok* cím alatt következnek szerzői betűrendben az ünnepelembert munkásságához többnyire kötődő tudományos közlemények. Csaknem száz (kilencvenhét) írás található a kötet gerincét képező részben, melyek a tágon felfogott művelődéstörténet valamely hazai vagy egyetemes kérdését elemzik. Tematikájukban a színháztörténetől és a filozófiatörténetől a nyelvtudományon és irodalomtörténeten át az egyháztörténetig és a könyv-, könyvtár- és olvasástörténetig érintik a művelődéstörténet egyes területeit. A kötetben közreadott írások módszere, szempontrendszerre, megközelítési módja különböző, közös azonban bennük, hogy új forrásanyag alapján íródtak. Monok István fentebb már említett írásában (*Magyar, művelődéstörténeti és lexikon*) némileg ironikus módon a következőket írja a művelődéstörténetről: „*A művelődéstörténet olyan a bölcsészethez tartozó szakmák világában, mint néhány tevékenységforma a mindennapi életben: mindenki ért hozzá, ennyiben hasonlatos az oktatáshoz és a labdarúgáshoz. Sőt, mindenki jobban ért hozzá. Ezért aztán számos művelődéstörténet – köztük sok jól megírt, hasznos, tanulságos – létezik.*” A *Festschrift* írásai meggyőzően bizonyítják a tétel igazságát, a tematikai és nyelvi sokszínűség egyik nagy erénye a kötetnek, amely – ez biztosan állítható – a művelődéstörténet valamennyi hazai – és az idegen nyelvű közlemények révén – külföldi művelőjének alapvető segédlete lesz. A nyelvi kérdés érintésénél azonban egy sajátos jelenséget lehet említeni: a 77 magyarul közölt tanulmányon túl az idegen nyelvű közlemények között akad németül (11), franciául (6), olaszul (1), szlovákul (2) publikált, de nincs angol nyelvű, pontosabban az egyik köszöntő írás kétnyelvű, a szlovák mellett angolul is olvasható a laudáció. (A köszöntők közül 10 magyar, 1 német, 1 francia és 1, fentebb említett szlovák-angol kétnyelvű). Kétségtelenül szokatlan napjaink tudományos kommunikációjában az angol mellőzése, talán ez a tény is jelzi, hogy az ünnepelembert szakmai és tudományos kötődése, kapcsolatrendszere elsősorban a frankofon világra és a közép-európai térségre irányul. A közel száz tanulmány vázlatos bemutatása is meghaladja jelen ismertetés lehetőségeit. A közölt tanulmányok mintegy harmada kötődik szorosabban az ünnepelembert által művelt könyvtár- és olvasástörténethez, és lapunk, a *Könyvtári Figyelő* is elsősorban e diszciplínára fókuszál, ezért ezeket az írásokat ismertetjük meglehetősen röviden a továbbiakban. A könyvtár- és olvasástörténeti publikációk száma harmincnolc. Közülük két közlemény elsősorban

elvi, módszertani jellegű. Az egyik, *Elmar Mittler Von der Bibliotheksgeschichte zur Bibliothek als Geschichte. Neue Konzepte kulturanthropologischer bibliothekshistorischer Forschung* című írása a kulturális antropológia kutatási szempontjainak alkalmazását indítványozza a könyvtártörténetben, *Marisa Midori Deaecto* közleménye pedig Monok István eredményeit állítja európai összefüggésbe: *István Monok: un historian à l'échelle européenne*.

Néhány tanulmány XX. századi kérdést elemez. *Z. Karvalics László: A műszak a háborúban sem hallgatnak. Szempontok és példák egy furcsa fogalmi négyszög értelmezéséhez* c. tanulmányában az első világháború hatását vizsgálja a tömegműveltségre, és ennek kapcsán tárgyalja a frontkönyvtárak szerepét a katonák olvasásában. *Christian Rother* a németországi (akkor még nyugat-németországi) Gundelsheimben 1955-ben alapított erdélyi könyvtárat mutatja be: *Zwanzig Jahre EDV in der Siebenbürgischen Bibliothek Gundelsheim. Erweiterter Aufsatz der auf der Jubiläumstagung des Arbeitskreises für Siebenbürgische Landeskunde am 12.09.2015 Vorgetragenen PowerPoint-Präsentation*. *K. Lengyel Zsolt* egy szintén németországi magyar vonatkozású gyűjteményről ír: *Bogyay Tamás* (1909–1994) történész, művészettörténész, *Borbándi Gyula* (1919–2014) történész, szerkesztő és *Molnár József* (1918–2009) író, szerkesztő, könyvkiadó az emigráció emblematisz személyiségei voltak, jelenleg Regensburgban található hagyatékukat ismerteti a szerző (*Bogyay, Borbándi, Molnár: Három hagyaték egy bajorországi magyar gyűjteményben*). *Eva Márza* és *Iacob Márza* írása az Országos Széchényi Könyvtárban őrzött régi román könyveket mutatja be *Alte rumänische Bücher in der Széchényi-Nationalbibliothek in Budapest* című közleményében.

Középkori, pontosabban reneszánsz kori témával mindössze egy tanulmány foglalkozik, *Mikó Árpád* értekezésének címe *A Bibliotheca Corviniana és az aranyozott corvina-kötések*. A többi tanulmány XVI–XIX. századi kérdéseket vizsgál.

A XVI. századi könyvtár- és olvasástörténetre fókuszáló publikációk közé tartozik *Fazekas István* írása, *Egy könyvjegyzék tanulságai. Heresinczy Péter győri püspök, kancellár és a hagyatékában összeírt könyvek 1590*. *Orlovszky Géza Istvánffy Miklós* egykori könyvtárának egy fennmaradt tomusát ismerteti (*Az Istvánffy-könyvtár egy kötet a Pálos Könyvtárban*). *Klára Komorová* a pozsonyi káptalani könyvtárba bekerült könyvekről ír *Torzá síkromných knihnic z*

bratislavskej Kapitulskej knižnice című tanulmányában. *Ősz Sándor Előd* a Vizsolyi Biblia egy eddig ismeretlen példányát, illetve a tomusban található és 1596–1630 között keletkezett bejegyzéseket tárgyalja: *A Vizsolyi Biblia eddig ismeretlen példánya a Kollósvári Protestáns Teológiai Intézet könyvtárában*. *Ursula Rautenberg Zsámboky János* könyvtárának egyik ősnymotványát taglalja: *Eine Inkunabel, die Johannes Sambucus besessen hat. Der 'Herbarius latinus' (Mainz, Peter Schöffer, 1484) im Besitz der Universitätsbibliothek Erlangen-Nürnberg*.

A XVII. századi könyvtár- és olvasástörténet egy-egy területét hét közlemény vizsgálja. *Zrínyi Miklós* könyvtárával és olvasmányjaival két tanulmány foglalkozik, az egyik *Balázs Mihály: A Zrínyi-könyvtár három tételéről (Könyvjegyzékmérgezés ellen való orvosság)* című, illetve alcímű, a másik pedig *Bene Sándor* terjedelmes közleménye *A sztoikus Zrínyi*, melyben a költő-hadvezér által tanulmányozott műveket vizsgálja. *Bitskey István* Pázmány könyvtáráról, olvasmányairól szolgáltató új adalékokat (*Pázmány Péter és a Reihing-vita. Adalék az érseki könyvbesszerzéshez*). *Ötvös Péter* a gyulafehérvári akadémia híres professzorának, *Martin Opitz*nak (a szerző írásmódja szerint *Opitz Márton*nak) az olvasmányait elemzi *Opitz Márton olvas* című cikkében. *Ferenc Postma* a franekeri egyetem egykori diákja, *Debreceni Gele János* fennmaradt könyvjegyzékét ismerteti (*Warum Johannes Gele Debreceni bei Nacht und Nebel aus Franeker verschwunden ist. Die Franeker Inventarliste seiner dort hinterlassenen Bücher und Güter /1661/*). A hosszú életű történetíró, *Cserei Mihály* (1667–1756) fiatalkori olvasmányait vizsgálja *Tóth Zsombor Cserei olvas. Írásantropológiai és olvasástörténeti megfontolások az ifjú Cserei Mihály íráshasználati habitusában* című, a szerző műfaji meghatározása szerint *Esettanulmányban*. *Viskolcz Noémi* egy főúri könyvgyűjtő, *Joachim Enzmilner*, Windhag grófja könyvtárát mutatja be (*A Bibliotheca Windhagiana. Egy különleges arisztokrata könyvtár a 17. századból*). *Sz. Kristóf Ildikó*: „*Indi legendi & scribendi usum mirantur*”. *Egy kulturális sztereotípiá múltjáról és régi magyarországi előfordulásáról* című, illetve alcímű közleményében a szóbeliség-írásbeliség ellentétét vizsgálja a XVI–XVII. századi Amerikáról szóló olvasmányok alapján.

A XVIII. század valamely kérdésén tizenhárom publikáció tárgyalja. A korszak egyik főúri könyvtárát ismerteti *Bujtás László Zsigmond: Egy elfeledett 18. századi erdélyi főúri könyvtár nyomában. Kendeffi Elek hollandiai könyvvásárlásai 1761–1762. Deé*

Nagy Anikó forrásközlése is a főúri bibliofília alaposabb megismerését segítheti; írása *Teleki Sámuel végakarata* címen látott napvilágot és a könyvtár-alapító gróf 1800-ban keletkezett végleges végrendeletének fogalmazványát tette közzé. *Granasztói Olga: Litteris in Patria Augendis? Könyvtártörténeti elmélkedések a „másik” Apponyi könyvtár sorsának apropóján 1774–2014* című és alcímű dolgozatában az Apponyi I. Antal György által alapított bibliotékáról írt, végül pedig Krász Lilla a keszthelyi könyvtár orvosi műveit ismerteti *Bibliofil főurak: gróf Festetics György orvostudományi könyvgyűjteményéről* címmel.

A kor egyházi és főpapi gyűjteményeit több cikk tárgyalja. Jan-Andrea Bernhard: *Die alte Klosterbibliothek Disentis. Ein buchgeschichtlich bemerkenswerter Fund* címen megjelent írásában a svájci Graubünden kanton egyik kolostori könyvtáráról írt, Emődi András: *A Schola Rivulina Nagybányán fennmaradt köteteiről* címmel a hajdani nagybányai református kollégiumi könyvtár köteteit veszi számba 13 tomust ismertetve. Knapp Éva a Somogy megyei Mesztegnyőn 1744-ben alapított könyvtár sorsát tárgyalja (*Egy ismeretlen mariánus ferences könyvtár a 18. században*), Véghseő Tamás: *Bacsinszky András munkácsi püspök könyveinek jegyzéke 1790-ből* címmel publikálja forrásközlését. Pintér Márta Zsuzsanna két szerzetesi könyvtárról ad számot: közelebbről az 1786-os abolíció során felszámolt pápai és sátoraljaújhelyi pálos rendház könyveit taglalja a fennmaradt könyvjegyzékek alapján (*Két pálos könyvjegyzék tanulságai*).

A szász Andreas Teutsch (1669–1730) sokoldalú személyiség volt, író, fordító, orvos, politikus; könyveiről Font Zsuzsa értekezett (*A spiritualizmus és a radikális pietizmus irodalma Szebenben. Andreas Teutsch könyvei a Brukenthal-gyűjteményben*). Brigitte Klosterberg egy németországi gyűjteményben található hungarikákról ír (*Hungarica in den Beständen der Bibliothek und des Archivs der Franckeschen Stiftungen zu Halle*). Hegyi Ádám egy 1800-ban összeállított könyvjegyzéket tárgyal *Fábián János békési református tanító veszedelmes könyvei* című írásában, amelyben a felvilágosult nézeteket valló és csaknem 300 kötetes – közülük 75 francia nyelvű volt – gyűjteménnyel rendelkező tanító 24, a cenzor által veszélyesnek tartott könyvét tárgyalja. P. Vársárhelyi Judit írásában (*Bibliaolvasási kalauz a 18. században*) egy, a Szentírás olvasását megkönnyítő *Mutatót* ismertet.

Néhány közlemény XIX. századi kérdéseket jár körül. H. Hubert Gabriella: *Az Evangélikus Országos Könyvtár korai történetének vázlatja* című írása az intézmény 1812–1957 közötti történetét vizsgálja, Lengyel Réka a XIX. század egyik legjelentősebb hazai bibliofil könyvtárának sorsával foglalkozik, illetve a jelenleg Prágában őrzött gyűjtemény feldolgozásának szükségességét és lehetőségét taglalja (*A Széll Farkas gyűjtemény feldolgozásának lehetőségei a 21. században*).

A kötet könyvtár- és olvasástörténeti vonatkozású tanulmányai hozzájárulnak a terület kutatásához és megkerülhetetlen forrásai a kérdéskör kutatóinak.

Pogány György

Felavatták Stumpf Benedek András emléktábláját a beregszászi magyar főiskolán

2017. március 29-én a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolán felavatták Stumpf Benedek András (1947–2009) Arany János-díjas író, költő, irodalomtörténész, szerkesztő, könyvtáros domborművét (<http://www.karpataljalap.net/?q=2017/04/04/s-benedek-andras-hazatert>).

Stumpf Benedek András 1976-ban települt át Beregszászról Budapestre, ahol először az Országos Széchényi Könyvtár Könyvtártudományi és Módszertani Központjában, majd 1979-től az Állami Gorkij Könyvtárban (később Országos Idegennyelvű Könyvtár) dolgozott és a magyarországi nemzetiségek könyvtári ellátásával foglalkozott.

Lánya, Lángné Stumpf Benedek Anna összegyűjtötte a megemlékezéssel kapcsolatos információkat

ld.: <https://drive.google.com/drive/folders/0B1mf2ZdNhj2gRF9Ib3JLb0lJUkk>.